

Sedm
VLKODLACI A OHŇOKAČEŘI

„To je ale trumbera,“ zařval Papouš v přítmí Osvaldovy tlamy. „Trouba jeden pitomá. Z těchhle exemplářů aby jeden opravdu snad vypelichal.“

„Co si počneme?“ zeptal se Petr.

„Počneme?“ ječel Papouš. „Co si počneme? Vylezeme odtud, než nás ten netvor praštěná spolkně. Popadněte každý jeden srp, mně dejte dalekohled a zaboucháme mu na zuby.“

„Mňam, mňam,“ slyšeli Osvalda, jak si lebedí, ozývalo se to dutě a s ozvěnou v nitru té veletlavy. „Mňam, mňam! Po všech těch létech, a ta delikátní chuť! Takové jemné těstíčko! Mňam, mňam. Konečně zase jednou opravdová buchotka.“

„Já mu dám buchotku, cvokovi pitomému,“ zavrčel Papouš. „A teď, hezky všichni najednou.“

A tak, zrovna když Osvaldek počtvrté začal říkat „mňam, mňam“, děti, Ethelred i Papouš všichni najednou začali bušit Osvaldkovi do zubů. Takže nakonec řekl něco jako „mňam, mňam, auvajs, aúúú, áááá“ a bez dlouhých okolků lod'ku i s jejím obsahem zase vyplivl.

Pak k ní přiblížil hlavu a zůstal na ni civět. „No tohle!“ žasl, „ona je to buchotka s lidičkama. No to jsem teda neviděl.“

„To jsem já, ty pitomo, Papouš,“ vřeštěl Papouš a mával na něj dalekohledem.

„Teda bílá buchotka s lidičkama by byla taky divná,“ pokračoval Osvald, neboť ho tento problém očividně znepokojoval, „ale modrá buchotka s lidičkama, no to je teda něco, co určitě ještě nikdy nikdo neviděl.“

„Já toho plaza snad uškrtním, než dodělám,“ zamumlal Papouš a pak zařval: „Osvalde, to jsem já, Papouš!“

Osvald krátkozrace brejllil do lod'ky. „No ne!“ zajásal nakonec překvapeně. „Vždyť mně se všechno zdá, že je to Papouš. Jeje, to jsem rád, že tě zase jednou vidím. Ale prosím tebe, proč se tady plavíš na modré buchotce, to jsou nápady. Víš, že je to strašně nebezpečné? Ještě tě někdo sežere. A co potom? Když už se musíš plavit po světě, tak si na to poříd' pořádnou galeonu nebo něco takového.“

„Tohle není žádná buchotka, to je pramička,“ křičel Papouš.

„Ramlička?“ podivil se Osvald. „Ba ne, kdepak, kamaráde. Hrozně nerad ti odmlouvám, víš, ale já jednou ramlici viděl, a ta teda takhle nevypadala, kromě toho taky ramlice neplavou a ne-

jsou modré. Kdepak, dej na moje slova — je to buchotka. Taková ta modrá, marcipánová, jako je dělají v Bulharsku.“

„Já s tebou nemůžu mluvit, když nemáš trumpetu v uchu,“ křičel Papouš, „nechci kvůli tobě ztratit hlas.“

„Ba ne,“ zavrtěl Osvaldek hlavou, „konipas to taky není. Tedy prosím, můžu se mýlit. Možná že by to mohl být modrý koláček ovšem pochybuju. Koláček by byl spíš dokulata.“

„Jakou to má cenu mít největší uši v Mytologii, když na ně neslyší,“ zoufale si povzdechl Papouš, máchl křídly, vznesl se a usadil se Osvaldovi na uchu.

„Kde máš tu svou zatracenou trumpetu?“ zaječel.

„Ááá,“ potěšeně pokýval Osvaldek. „Já jsem si to hned myslel, že je to tak, jsem moc rád, že se mnou souhlasíš, milý Papoušku. Ramlice je něco úplně jiného, má dlouhá ušiska a ocásek a tak vůbec.“

„Trumpetu do ucha!“ vřeštěl Papouš. „Trumpetu, trumpetu, trumpetu!“

„Já nevím, že si tady musíš na mě takhle otvírat zobák,“ děl Osvald dotčeně. „Slyším tě úplně dokonale, vůbec nemusíš rvát a vřískat.“

„Trumpetu do ucha!“ zakřičely děti unisono.

„Jo, vy byste se na ni chtěli podívat?“ zaradoval se Osvaldek. „Tak vteřinku, mám ji náhodou zrovna s sebou — nejmodernější model. Tedy samozřejmě, ne že bych ji snad potřeboval. Slyším naprosto dokonale, ale je to dobrý pocit, mít ji po ruce, a kromě toho jsem zjistil, že když se do ní naleje cukrová poleva, krásně se s ní zdobí dorty.“

Chvilí šátral ve vlnobití a pak se vynořila jedna šupinatá velepracka a třímala obrovité jantarové naslouchadlo vykládané stříbrem.

Zarazil si troubu do ucha a rozzářil se na ně.

„Tak co, jak to vypadá?“ dotázal se. „Řekl bych, že je to docela pikantní, ne?“

„Krása!“ křičely děti.

„Ééé?“ pravil Osvald, sklonil hlavu a přiblížil se trychtýřem k lod'ce.

„Krása!“ zakřičely děti ještě jednou.

Osvald se narovnal, vytáhl trumpetu z ucha a podíval se do ní.

„Momentek,“ pravil dětem, „menší technická závada.“

Vecpal do trumpetky dlouhatánský dráp a chvilku jím uvnitř točil a škrábal. Pak trumpetu obrátil a vysypal z ní značné množství ztuhlé cukrové polevy.

„Táák,“ děl potěšeně. „Občas se mi trošinku ucpe.“

Strčil si ji zase do ucha, Papouš vylétl a usadil se na ní. „Ted' už mě slyšíš?“ zeptal se Osvalda.

„Dokonale,“ překvapil je Osvald. „Ale vždyť já jsem tě slyšel i předtím. Ty nesmysly o nějaké ramlici.“

„Tak pozorně poslouchej,“ pokračoval Papouš. „Potřebujeme se naprosto bezpodmínečně dostat co nejrychleji na Vlkodlačí ostrov.“

„Vlkodlačí ostrov?“ opáčil Osvald. „To mi tedy řekni, co vás tam propánakrále táhne. Hnusná země, hnusní lidi. Nedávno jsem si tam zajel, že se budu trochu opalovat, a ti vlkodlaci po mně házeli šutry. Hnusní, vulgární živlové.“

„Proč se tam potřebujeme dostat, to je dlouhá historie, a teď není čas, abychom ti to všechno líčili,“ honem vykládal Papouš. „Ale musíme se tam dostat, než vyjde měsíc. Tak co, můžeš nás vzít do vleku?“

„Aby ne, levou zadní,“ ochotně přikyvoval Osvaldek. „Předpokládám, že v té vaší buchetce máte lano, ne? Tak mi ho přehod'te kolem krku a jedem.“

A tak uvázali Osvaldovi kolem krku provaz a vyrazili. Osvaldek byl hned celý hr, aby jim co nejvíc pomohl, a tak vyplul příliš rychle a loďka sebou házela na vlnách tak, že je to skoro převrhlo. Osvald si přirozeně odložil trumpetu, a tak neslyšel, jak na něj křičí, aby trochu zpomalil, až nakonec musel Papouš vylétnout a klovnout ho do nosu, než si laskavý netvor uvědomil, co se děje za ním. Pak ale rychlost patřičně uzpůsobil a už uháněl i s loďkou po vlnkách, jen to fičelo.

„Prosím tě,“ zeptal se Šimon Papouše, „proč má Osvald na hlavě tu kuchařskou čepici?“

„Protože je kuchař,“ odpověděl Papouš. „Studoval v Paříži a v Číně. Ohromně vaří, Osvaldek, jenže táta mu nechtěl dovolit, aby se tomu pořádně věnoval, že prý vaření se pro mořské netvory nehodí. A přinutil chudáka Osvaldka, aby toho nechal a začal dělat v rodinném podniku.“

„Jakém rodinném podniku?“ nechápala Penelopka.

„Ale to je taková firma, založil ji Osvaldův prapradědeček. Jmenuje se Akciová společnost s vzrušením omezeným. Někde máte třeba nějaký kraj, který není zrovna moc oblíbený u turistů, no a tak v tom případě tam tahle firma pošle jednoho rodinného příslušníka. Ten se tam nějaký čas ukazuje, nechá se párkrát vyfotografovat, no a než bys řekl švec, lidi se tam jen hrnou, protože chtějí vidět mořskou nestvůru. Jenže Osvald je hrozně stydlivý

O = Osvaldek V = Vlkodlačí ostrov
N = Nestvůra

a nerad se ukazuje na veřejnosti, a taky je to duše dobrá, takže nechce lidem podupávat zahrádky nebo je strašit, když třeba obědvají někde v přírodě, a jukat na ně za skálami. Kdepak, on vždycky toužil po tom, zařídít si restauraci, jenže jeho táta praštil pěstí do stolu, a kdo prý to jakživ slyšel, aby mořský netvor dělal někde restaurátéra! A tak musel Osvaldek chtě nechtě do rodinné firmy, a vaření už teď má jen jako koníčka.“

„Chudák Osvaldek,“ litovala ho Penelopka.

„No jo, je to hrozné,“ souhlasil Petr. „Musí to být strašné ukazovat se cizím lidem, když je člověk jemný a plachý.“

„A zvlášť když umí tak dobře vařit,“ dodal Šimon.

„Jo, pane, ten vaří, a jak,“ pokyvoval Papouš. „A žádné čaromrkve, prosím, náhražky odmítá, ten musí mít vždycky čerstvé zboží. Kdepak Osvaldek, ten si potrpí na pořádnou kuchyň.“

To už zatím nebe začínalo hluboce a zeleně zlátnout a děti viděly, jak začínají čtyři západy slunce. Na obzoru se objevila nezřetelná šmouha, ale pak už se tam čím dál jasněji začínal rýsovat Vlkodlačí ostrov.

„Než zapadne slunce, už to nestihneme,“ díval se Papouš na hodinky a na slunce, jak se rychle sklání k obzoru. „Budeme se muset vylodit za tmy, ale ať se děje co se děje, musíme být pryč, než vyjde měsíc. Jsem pitomec, že jsem na to nevpomněl, mohli jsme H. H. klidně říct, aby nám nechal slunce svítit dva dny, a bylo to. Jenomže tyhle věci jednoho vždycky napadnou, když už je pozdě.“

Čím víc se k ostrovu blížili, tím vypadal nevlídnější a nehostinnější, samé hranaté skály a pichlavé křoví. Temně vypadal a hrůzostrašně, Penelopka se otrásla, když si vzpomněla, co tam na něm žije.

„Přistaneme na jižním cípu ostrova, Osvaldovi už jsem to řekl,“ oznamoval Papouš, „protože na severovýchodě je mandragorový les a na severozápadě zase mají doupata vlkodlaci. Jestli se nám podaří projít mandragorami a nevzbudit je a jestli nás nevyčeni-chají vlkodlaci, měli bychom mít plné pytle routy a být pryč na to tata.“

„A co bludičky?“ zeptal se Petr.

„Ale copak ty, ty jen tak trochu zlobí a škádlí. Nedá se jim věřit,“ mávl Papouš nožičkou.

Když se přiblížili k ostrovu, Osvald zpomalil a teď zamířil do malé zátoky. Tam lodičku vytáhli na břeh. Červený a černý písek v záři zapadajícího slunce zlověstně blýskal.

„Tak nezapomeň,“ připomínal Papouš Penelopce. „Zůstaneš

tady s Ethelredem a s Osvaldem, a jakmile by se objevilo sebe-menší nebezpečí, okamžitě skočíte do lodky a vyplujete.“

„A co bude s vámi?“ bránila se Penelopka.

„S námi si hlavu nedělej,“ odbyl ji Papouš sebejistě. „Nám se nic nestane.“

„Tak ahoj, Penelopko,“ šeptal Petr. „Nezapomeň: jak se objeví něco nebezpečného, okamžitě vypálit!“

„Ano,“ připojil se Šimon, „jen nic neriskuj.“

„Tak ahoj,“ loučila se Penelopka. „A dejte na sebe taky pozor.“

Petr a Šimon vzali pytle a srpy a ponořili se s Papoušem co nejtišeji do keřů kousek od břehu.

Penelopka se usadila na písku, Ethelred si sedl vedle ní a Osvald zůstal ležet u břehu v mělké vodě.

„Jen se nebojte, slečinko,“ utěšoval ji Ethelred. „Prosim vás, dyť voni proltnou tím děsným mandragorovým lesečkem jako nic a už budou v routovém póli.“

Osvald pozorně poslouchal s trumpetou v uchu. „Povězte mi,“ vyzvídal, „na co tu routu vlastně potřebujete?“

„No přece pro lasičky, aby se toho našraly, ne?“ řekl Ethelred.

„No přece pro lasičky, aby se toho našraly? No ovšem, jsem to ale trouba, že mě to hned nenapadlo,“ divil se Osvald. „A proč?“

„Žó, ty teda fakt nemáš vo ničem ani páru?“ žasl Ethelred. „Vo baziliškách nevíš, a nic?“

„Ne, nezlob se, ale opravdu nevím,“ omlouval se zkroušeně Osvaldek. „Byl jsem totiž na služební cestě, víš, a zrovna jsem se vrátil.“

A tak, aby si taky trochu ukrátili dlouhou chvíli, vylíčili mu Ethelred s Penelopkou, jak se to má s baziliškou a jaká dobrodružství už zažili.

„Hovada troufalá!“ rozhořčil se Osvald, když mu všechno pěkně vypověděli. „A tohle provedou starému H. H., nejhodnějšímu člověku, jaký kdy žil. Člověku, který mně prosím dal recept na můj nejlepší malinový koláč. Ještě že má vás, abyste mu pomohli.“

„Takže jistě chápete,“ dodala ještě Penelopka, „že když se nám podaří získat tu routu, všechno se vyřeší.“

„No jistě, teď už chápu, jak je to důležité,“ pokyvoval Osvald. „Je to, abych tak řekl, ta poslední špetička pepře, ten náprsteček soli, ten skroječek cibulky nebo pouhopouhý nepatrňoučký, mrňavoučký, malilinkatý ždibínek bylinky, a právě to rozhoduje, jestli s takovým receptem člověk zvítězí nebo pohoří.“

„Přesně tak,“ usmála se Penelopka. „Jak výstižně vyjádřeno.“

„Já teda nechápu ani slovo. Vo čem to plácá?“ ptal se Ethelred.

„Tak si říkám,“ uvažoval Osvald nahlas, „jestli bych radši neměl přeplavat k severovýchodnímu cípu ostrova, abych byl tak říkajíc po ruce, kdyby se naskytla nějaká výjimečná situace?“

„Jeje, byl byste tak laskavý?“ zaradovala se Penelopka. „To by mě ohromně uklidnilo.“

„Tak v tom případě já tedy hned vyrazím,“ prohlásil Osvald, vyplul do zálivu, ponořil se pod hladinu a ztratil se bleskurychle a neslyšně jak mřenka.

Penelopka a Ethelred seděli tichounce na písku u loďky celé hodiny, nebo jim to tak aspoň připadalo.

„To je ale škoda, že musíme mlčet, slečinko,“ zašeptal konečně Ethelred, „já bych vám jináč třeba zazpíval. My ropušáci sme totiž proslulí, jaký máme extra prima hlas, víte? A těch krásnejch písniček, co znám, čestný slovo.“

„Jsi ohromně hodný,“ šeptala Penelopka. „To by se mi moc líbilo, ale co se dá dělat.“

„Nebo kdybych si bejval vzal svou kouzelnickou vejnavu, tak sem vám moh předvíst ňáký hezký kousky,“ pokračoval, „já sem totiž bejval kouzelník, než sem se dal na tu špionáž, víte? Já třeba dokážu z cylindru vytáhnout mloka, že každěj zustane čumět.“

„To ti ráda věřím,“ ujistila ho Penelopka.

A pak seděli zase potichu a Penelopka si představovala, jaké příšerné věci se možná zrovna dějí s Petrem, Šimonem a s Pa-poušem.

„Hele, já vám něco povim, slečinko,“ špitl Ethelred za chvíli. „Vidíte tamdle ten kopeček na konci tej zátoky? Tak na ten dybch jako vylez, tak bych uviděl řáckej kus ostrova, a taky bych řek, že bych je jistě uviděl, jak se vracej s těma pytlema routy. Tak co, mám tam skočit, slečinko?“

„Tak dobře,“ souhlasila Penelopka. „Myslím, že to nemůže uškodit, ale já abych tady snad radši zůstala a hlídala loďku.“

„Tak jo, slečinko, sem tu zpátky cobydup,“ zašeptal Ethelred a odhopkal.

Bez Ethelreda se zdála noc dvakrát tak temná a pustá a Penelopka už si začínala říkat, že ho neměla nikam pouštět, když tu se staly dvě věci a Penelopku ještě více zamrzelo, že tu Ethelred nezůstal s ní. Nejdřív se nad samým lemem Zpívajícího moře objevil první, nepatrný okraj měsíce, jako zahnutý klenutý krajíček stříbra. Rychle stoupal a za chvíli za dvě už se celý vyhoupl z moře a zaplavil všecko stříbřitým světlem. Jakmile se měsíc vznesl na oblohu, uslyšela Penelopka, jak se po ostrově začíná

rozléhat a znovu a znovu ozvěnou vracet táhlé vytí, nad nímž stýdla krev v těle. Postupně vytí odumřelo a znovu se rozhostilo ticho. To však teď Penelopce připadalo ještě hrůzostrašnější, protože věděla, že vlkodlaci se vzbudili a slídí po ostrově. Právě přemýšlela, nemá-li jít hledat Ethelreda, když uslyšela další zvuk. Zpočátku to znělo jako jakési velice slaboučké povzdechnutí, tichoučké a vzdálené, pak se však přiblížilo a už se dala rozeznat i slova.

„Pomoc,“ sténal hlásek, slaboučký a měkoučký jako pýří. „Pomozte mi, prosím, prosím.“

Penelopka vyskočila a rychle přeběhla k okraji keřů, odkud se hlas ozýval. Zpočátku v temnotě neviděla nic, ale pak si najednou povšimla světla, podivného, duhově zbarveného světla, které jako by se převalovalo či táhlo křovím ke břehu.

„Pomozte, prosím, pomozte mi, prosím,“ ozýval se slaboučký a ubohoučký hlásek.

A Penelopce se zdálo, že přichází rovnou z toho podivného světla, které se k ní po zemi blíží. Vůbec ji nenapadlo, jak je to nebezpečné, a rozběhla se rovnou křovím za tím podivným světlem. Když se k němu přiblížila, uviděla, že je veliké asi jako tenisový míček a vypadá, jako by bylo složené jen z mnohobarevných plamínek svíček, ale když se podívala blíž, zjistila, že je to malinký, kulatý a tlustoučký ptáček se zobáčkem placatým jako kachna a místo peří že snad má samé barevné plamínky. Plamínky šlehalý a plápolaly sem tam, takže nebylo skoro vidět, jak zvířátko vypadá, ale jedna věc byla naprosto zřejmá, a to, že je mu velice zle. Penelopka k němu přiskočila a sklonila se nad ním, že ho vezme do dlaní, ale tvoreček se převalil na záda a odtlačil jí ruce dvěma slaboučkýma, nemohoucíma nožičkama jako čermáček.

„Nedotýkejte se mě,“ sípal skoro neslyšně. „Počkejte, až se proměním.“

Penelopka odtáhla ruku a čekala. A tu najednou užasla, protože ten malý tvoreček najednou přestal hrát všemi barvami pod sluncem a zbledl do jakési světle bělavé žluti.

„Teď už jsem studená,“ řekl slaboučkým hlasem. „Už mě můžete zvednout.“

Penelopka se předklonila a vzala to podivné stvořeníčko do ruky. Bylo lehounké jako chmýří a jemňounce tepalo, jako by měla v ruce ptáčka. Obrátila se a vracela se na břeh. Když došla k loďce, sedla si do písku a položila si to divné stvoření na klín. Pohodlně se opřelo a ulehčeně vzdechlo.

„Vy musíte být Penelopa,“ pravilo, „škyt.“

„Ano,“ přisvědčila Penelopka, „jsem to já. Ale jak to víš? A kdo vlastně jsi?“

„Já jsem ohňokačenka,“ oddychovalo maličké stvoření. „Vlastně — škyt — ne tak docela, vlastně jsem teprve ohňokachňátko. Vylíhla jsem se teprve před týdnem — škyt. Jmenuju se Fenela.“

„A co se ti vlastně stalo?“ zeptala se Penelopka.

„Musím vám to povědět rychle,“ popadala Fenelka dech. „Nesmíme — škyt — ztrácet čas. Večer jsem byla venku trénovat si lítání — škyt — zrovna když zapadalo slunce, a náhodou jsem přistála v křoví. Ono mi to ještě totiž moc nejde, víte — škyt — a tak mě to omráčilo, že jsem dočista omdlela. Když jsem se vzpamatovala — škyt — tak vidím, že kousek od toho keře, co jsem — škyt — do něho spadla, je — škyt — skupinka bludiček a že kujou pikle. Vždyť víte, co je to za — škyt — spiklence, tyhle bludičky. Ale tohle byly tedy opravdu odporné pikle. Povídaly si, že po ostrově zrovna jdou dva lidi a pan Papouš — škyt — a že na břehu nechali nějakého Ethelreda a nějakou Penelopu (to budete asi vy, ne?), aby hlídali loďku. Říkaly — škyt — že povědí vlkodlakům, kde pan Papouš s těmi dvěma zrovna je — škyt — a až budou všichni pohromadě, že probudí mandragory — škyt.“

„Tohle že říkaly!“ rozhořčila se Penelopka. „Potvory jedny hnusné, spiklenecké. A co se stalo pak?“

„No jo, jenže já pak dostala škytavku,“ omluvně vysvětlovala Fenela, „a ony se na mě všechny vrhly — škyt — a začaly mě bít a já jsem vypadla z toho keře a zlomila jsem si křídýlko — škyt. Tak potom dostaly strach a utekly. Ale já jsem si říkala, že bych měla zajít sem — škyt — a varovat vás. Doufám, že jsem udělala dobře?“

„A jak!“ řekla Penelopka a tak byla rozzlobená na bludičky za to, co udělaly Fenelce, že se jí třásl hlas. „Tak já ti řeknu, co teď udělám já. Uložím tě na lodičce do bezpečí a ty tady počkáš, až přijde ropušák — jmenuje se Ethelred. Až přijde, povíš mu, co jsi pověděla mně, a taky mu řekneš, že jsem šla varovat pana Papouše. Budeš si to všechno pamatovat?“

„Ale jistě,“ přisvědčila rychle Fenelka. „Paměť já mám — škyt — moc dobrou. Jen to lítání mi moc nejde — škyt.“

„A až se vrátím, tak ti spravím křídýlko,“ dodala Penelopka.

„Ale buďte opatrná,“ upozorňovala ji Fenelka. „Těm bludičkám není — škyt — co důvěřovat, opravdu.“

„Já už si dám pozor,“ ujistila ji Penelopka a opatrně ji uložila do loďky. „Tak, sedí se ti dobře?“

„Ano prosím, děkuju vám — škyt — mockrát.“

„Tak tady hezky počkej na Ethelredka,“ připomněla jí Penelopka.

Vzala baterku, rychle vyběhla po břehu a vnořila se do křoví. Vedla tam úzká pěšina, právě po té zřejmě odešli kluci s Papoušem. Penelopka se prodírala houštím, za chvíli křoviny skončily a místo nich se před ní táhla vyschlá, bodavá louka a na jejím konci se tyčil les. Tak tohle musí být ten mandragorový les, napadlo ji a vzpomněla si, že nejdůležitější ze všeho je, aby mandragory neprobudila. Když po špičkách došla k okraji lesa, zastavila se a na okamžik si blikla baterkou, protože se chtěla podívat, jak ty mandragory vlastně vypadají. Ale když si na ně posvítla baterkou, měla co dělat, aby se nezačala chichotat. Všecky mandragory vypadaly jako velikánské zelené kraslice, měly na kmenu velké, pevně zavřené oči, velké uši, placatý nos a našpuhlenou trucovitou pusou. Z obou stran kmene vyráželo po dvou krátkých, zakrnlých větvích, které končily houštinou větviček a listů. Všechny ve spánku jemně chrápaly, takže se celý les zachvíval. Penelopka zhasla baterku, po špičkách prošla kolem prvních mandragor a vešla do lesa. Musela postupovat nesmírně opatrně, spokojit se bledým měsíčním světlem a dávat si velký pozor, aby se náhodou nespletla a nevrázila do nějaké mandragory nebo nešlápla na větev a neprobudila je. A tak se pomalu, opatrně, krok za krokem proplétala mezi chrápajícími mandragorami.

Za chvíli přišla na paseku zalitou měsíčním světlem. Různými směry odtamtud vedlo šest cestiček. Pak si všimla v přítmí mezi mandragorami na všech stranách paseky několika zelenavě modrých světýlek. Tepalo to v nich, ale jinak byla nehybná, jako by ji pozorovala. Byly to bludičky a vzápětí už také slyšela, jak se pochichtávají a jak spolu potichu mluví.

„To je ona, to je ona,“ pochichtávala se jedna.

„Ano ano, ano ano,“ sborem se ozývaly ostatní.

„Neví kudy káááám . . .,“ chichotala se ta první.

„Neví, neví, neví, ztratila se,“ prozpěvovaly.

„Za chvíli ji sežerou.“

„Ano ano, ano ano.“

„Sežerou, sežerou, sežerou.“

„Ano ano, ano ano.“

Penelopku to tak naštvalo, že měla sto chutí na bludičky zakřičet a říct jim, co si o nich myslí, ale netroufala si, protože měla strach, že by mohla probudit mandragory. A pak, stejně tak náhle, jako se objevily, proklouzly bludičky mezi stromy a byly

pryč. Penelopka stála uprostřed paseky, přemýšlela, kterou ze šesti pěšinek by se měla vydat, a říkala si, takhle mít kompas, to by bylo něco. Zavřela oči a snažila si vybavit v paměti mapu ostrova a přemýšlela, kterým směrem by mohlo ležet routové pole. Když oči otevřela, stál v ústí každé z šesti pěšinek vlkodlak.

Vypadali jako velikánští, huňatí vlčáci, chodili ale po zadních a přední pracky používali jako opice, přesně tak šikovně. Oči se jim v měsíčním světle zeleně blýskaly, všichni rychle oddechovali, rudý jazyk jim šlehal dovnitř a zase ven, bílé zuby se jim leskly. Než se Penelopka zmohla na odpor, vlkodlaci se kolem ní tiše a pružně seběhli. Někdo jí přehodil pytel přes hlavu, a už cítila, jak ji tvrdé, chlupaté pracky zvedají a někam ji odnášejí. Slyšela jen, jak její únosci ve vytrvalém poklusu chraplavě oddechují.

Za chvíli byli u cíle. Postavili Penelopku na zem a cítila, jak ji připoutávají k něčemu, co bylo na omak jako kmen stromu. Pak jí stáhli pytel z hlavy a Penelopka uviděla, že je ve velké, pochmurné jeskyni, osvětlené jen mohutným plápolajícím ohněm. Připoutaná byla ke kmeni kolmo zasazenému do hlíněné podlahy jeskyně. Vpravo i vlevo od ní stály další kmeny a k nim byli připoutáni Petr a Šimon.

„Penelopko!“ vykřikl Petr. „Co tady děláš?“

„Jak to, že nejsi s Osvaldem!“ zvolal Šimon.

Vlkodlaci mezitím z jeskyně odešli, a tak Penelopka v rychlosti vychrlila, jak to bylo s ohňokačenkou a jak ji vlkodlaci pak zajali.

„A my,“ stručně hlásil Petr, „jsme v pořádku prošli mandragorovým lesem a našli jsme routu – roste na břehu moře kousek odtud.“

„Nacpali jsme ji do pytlů,“ vyprávěl Šimon dál, „a pak se objevil Osvald, že prý jsi ho poslala za námi. Tak jsme mu řekli, aby se vrátil a přitáhl loďku i s tebou a s Ethelredem.“

„Papouš jel s ním,“ pokračoval zase Petr, „a my už jsme jen čekali, až se vrátíte, když se najednou objevilo úplné hejno těch děsných bludic a všechny najednou začaly řvát: ‚Tady je máte, tady je máte,‘ a pak po nás skočili vlkodlaci a my jsme nemohli vůbec nic dělat. To bylo asi před půl hodinou.“

„Co s námi udělají?“ zeptala se Penelopka.

„Promění nás ve vlkodlaky,“ chmurně odpověděl Petr, „aby jich bylo víc.“

„Nehloupni, jak by nás mohli proměnit?“ zděsila se Penelopka.

„Ale mohli,“ ujistil ji Šimon. „Když nás kousnou, změním se taky ve vlkodlaky. Řekl nám to ten, co nás tady hlídá. Připravují

na to zvláštní obřad, až zajde měsíc. Pak nás pokoušou a bude po všem.“

Penelopka neříkala nic, jen si představovala, jaký osud je teď čeká.

„Odvázat se nemůžeme, už jsme to zkoušeli,“ zavrtěl Petr hlavou, jako by jí četl myšlenky. „Uzly tedy vázat umějí.“

„Já mám v kapse kudlu, ale nemůžu na ni,“ vztekle drtil Šimon mezi zuby.

Právě v tom okamžiku vešel do jeskyně vlkodlak. V plápolajícím světle ohně vypadá ještě zuřivěji a odpudivěji než ve světle měsíce, řekla si Penelopka.

„Nemluvit!“ zavrčel vlkodlak ostrým, štekavým hlasem. „Už jsem vám to říkal jednou.“

„Jdi se vycpat, nádiivo,“ hodil po něm Petr bojovně.

„Jasně,“ přidal se Šimon, „my si můžeme povídat, co chceme, proč bychom neměli mluvit?“

„Je na to zákon,“ uryl vlkodlak a lehl si k ohni.

„Jak na to můžete mít zákon, když jste ještě nikdy neměli žádné zajatce?“ rozzlobeně křikla Penelopka. „Nebud' padlý na hlavu.“

Vlkodlak sklopil uši a zavrčel na ni: „My nejsme padlí na hlavu. Zajali jsme vás a to nebylo padlé na hlavu, tak hezky mlč.“

Chvíli bylo ticho, přerušené jen praskáním ohně. Vlkodlak klímal, hlavu položenou na prackách, ale najednou ji zdvihl a vztyčil uši. Pak se posadil a civěl ke vchodu do jeskyně. Děti se tam podívaly také a uviděly, že se dovnitř plíží cosi velice podivného. Vypadalo to jako dlouhá bílá housenka. Děti i vlkodlak to pozorovali, jak to leze blíž a blíž k ohni. Vlkodlak si stoupl na všechny čtyři, chlupy se mu naježily a zavrčel na tu podivnou, housenkovitou věc:

„Stůj! Kdo tam?“

„Grrr,“ pravila housenka, „grrr, grrr, přítel.“

„Kdo jsi?“ zeptal se vlkodlak, teď už dost vyplašeně.

„Já sem vlkoropušák,“ děl dobře známý hlas. „Jsem vlkoropušák a poslali mě sem s nesmírně významným darem pro náčelníka vlkodlaků.“

A když se tento prapodivný zjev přiblížil k ohni, uviděly děti, že je to opravdu Ethelred a že má na zádech nalepený velký smotek vaty.

„Co je to vlkoropušák?“ zeptal se vlkodlak a bylo vidět, že je z toho janek.

„To chceš říct, že si eště nikdy vo vlkoropušákách neslyšel?“

opovržlivě se zeptal Ethelred. „To teda nevím, co máš za školy.“

„Já mám náhodou výborné školy,“ štěpil se vlkodlak.

„Ty, jo? Ty a dobrý školy, jo? Ty, dyž si ani neslyšel o vlkoropušákách?“ mlel Ethelred. „Páni, já bejt na tvym místě, já bysem se teda styděl přiznat, že nevím, co je to vlkoropušák.“

„No tak co je to?“ zavrčel vlkodlak vztekle.

„Je to něco úplně jako vlkodlak, jenže jináč,“ vykládal Ethelred. „Tak jako nebezpečnější, prradnější a mazanější.“

„Nebezpečnější, prradnější a mazanější než my nikdo být nemůže,“ rozčiloval se vlkodlak. „Nevěřím ti.“

„Tak ty mi chceš jako tvrdit, že lžu, jo?“ dotázal se Ethelred.

„Já jen kvůli tobě samotnému doufám, že ne. Protože my vlkoropušáci dovedeme bejt sakra nepříjemný, dyž nás někdo našťve.“

„Já neříkám, že lžeš,“ honem vysvětloval vlkodlak. „Já jen říkám, že ti nevěřím.“

„No, tak to už je lepší,“ milostivě připustil Ethelred. „A teď mi pověz, kde máte náčelníka, no? Nesu mu dárek.“

„Jaký dárek?“ podezíravě se vyptával vlkodlak.

„Podívej se, je to dárek pro něj, né pro tebe,“ ohradil se Ethelred. „Je to speciální magický lektvar, co každého vlkotvora udělá dvakrát ... ééé ... to ... ééé, no prostě dvakrát vlko, než jak už beztak je, jasný?“

„Dvakrát ‚vlko‘?“ nevěřil zřejmě vlkodlak svým uším. „To myslíš jako mazanějšího, nebezpečnějšího a prradnějšího?“

„Správně, to je vono,“ přisvědčil Ethelred a zpod svého vatového převleku vylovil malou lahvičku. „Jenom si trošku tadydle toho lektvaru namažeš na vocas, a než řekneš filé z žabích stehýnek, je z tebe ten nejvlkovější ze všech vlkodlaků.“

„To jako chceš říct, že kdybych ... říkám kdybych, pochopitelně ... že kdybych třeba já měl tenhle lektvar, tak že bych mohl být povýšený — dejme tomu — z obyčejného strážného na vůdce smečky?“ olizoval se vlkodlak.

„No jeje,“ ujišťoval ho Ethelred. „To si piš. Vůbec nic bych se nedivil, dyby se třeba váš náčelník prohlásil za krále, až si tendle sajrajt namatlá na vohon.“

„Tady v té lahvince ... toho není zrovna málo,“ zamyšleně proněs vlkodlak.

„No jo,“ přisvědčil Ethelred, „tady toho je ažaž.“

„Napadlo mě, jestli bych ... třeba ... jestli bys mi nedovolil, abych si jen tak trošinku taky kápnul na ocas,“ pomalu to z vlkodlaka lezlo. „Tedy opravdu jen maličkou kapinku — tak málo, že by si toho náčelník vůbec nevšiml.“

„Jó, tak to teda nevím,“ zdárně se zmítal v pochybnostech Ethelred. „Nakonec je to prezent, že jo, a já na něco takovýho nemám právo.“

„Ale prosím tebe,“ naléhal vlkodlak žadonivě. „Jen kápnout — on to nepozná a já ti budu do smrti vděčný.“

„Mno,“ neochotně protáhl Ethelred. „Grr ... ale teda jen kápnout, rozumíš! Slibuješ?“

„Ano, jistě, ano, slibuju,“ drmolil vlkodlak, „jen si kápnu.“

„No tak dobře,“ uvolil se Ethelred.

Podal lahvičku vlkodlakovi, ten mu ji vytrhl, vyrval z ní zátku a okamžitě si obsah celé lahvičky vylil na ocas. Děti věděly, že v brašně s první pomocí je čistý líh na čištění ran a oděrek, a teď také ucitily jeho silný a ostrý zápach.

„Ha háá!“ smál se vlkodlak vítězoslavně. „To jsem tě podfouknul! Nalil jsem si to tam všecko. A teď budu králem vlkodlaků a budu prradnější, nebezpečnější a příšernější než všichni ostatní. A nejdřív ze všeho sežeru tebe, ty mizero jedna vlkoropušáká!“

„No, tak to teda uvidíme,“ uchichtl se Ethelred, vytáhl z ohně planoucí větvičku a hodil ji vlkodlakovi na ocas. Líh okamžitě vzplanul a vlkodlakovi začal hořet ocas vysokým plamenem.

„Grrr ... !“ vriskal vlkodlak, „můj ohon! Můj ohon!!!“

„Peče se ti na hostinu,“ oznámil mu Ethelred.

„Au au au!“ ječel vlkodlak a lítal kolem ohně. „Můj ohon! Můj ohon!“

„Bejt na tvym místě, skočim si ho strčit do móře,“ radil mu Ethelred. „Jako vychladit, víme?“

Vlkodlak vřeštěl bolestí, ale Ethelredovu radu přijal, vyletěl z jeskyně a hnal se k moři a ocas za ním plál jako hranice.

„Ten se zahřeje, až ho to bude mrzet,“ vítězoslavně se zachechtal Ethelred a strhl si vatový převlek. „A teď jednu malou záchrannou akcičku a je to.“

„Ethelrede, ty jsi skvělý,“ jásala Penelopka.

„Ohromný,“ přidal se Petr.

„Senzační,“ trumfl ho Šimon.

„Prosím vás,“ pýřil se Ethelred, „dyť to nic nebylo. Takovýdle věci se naučí každej mistršpión. Jo hele, ale tydle uzle já asi nedokážu rozvázat.“

„Mám v kapse kudlu,“ řekl mu Šimon.

„Jak jsi nás, prosím tebe, vůbec našel?“ ptala se Penelopka.

To už měl Ethelred kudličku otevřenou a ostošest jí pižlal pousta. „No,“ začal, „dyž sem se vrátil k loďce a viděl sem, že ste pryč,

tak mě málem klepla pepka, a když mi ten pták jeden pitomá uškytaná řek, co už předtím řek vám a taky co ste si vzala do hlavy, tak mě málem kleply dvě pepky, to si teda pište.“

Penelopka vystoupila z přeřezaných pout a třela si zápěstí, protože ji od provazu svědila. Ethelred obrátil svou pozornost k Petrovi.

„Jo, to víte, slečinko,“ pokračoval přitom, „hopkal sem za váma co nejrychlejc, ale teda že vy letíte, dyž dete. Zrovna sem vás dohonil tam v tom mandragorovym lese, co sou tam ty pěšiny. Chtěl sem na vás zavolat, jenže vtom, žó, no teda! — vtom na vás skočily ty potvory hrozný.“

Uvolnil z pouta Petra a pokročil k Šimonovi.

„Tak to se teda zase přiznám,“ zastyděl se Ethelred, „že všem najednou bych to takhle asi nenatřel. Po jednom, to bysem si s nima poradil, to zase jo, jenže to si ty šupáci zase daj pozor. No tak sem je prostě stopoval až sem, a dyž ty vostatní šli připravit to ‚velký kousání‘, jak tomu říkaj, a nechali tady toho troubu samotnýho, tak sem si řek, Ethelrede, kamaráde, řek sem si, teď se ti vyplatí tvoje mistrovský převleky. Jenže sem si zase hned uvědomil, že svý převleky nemám s sebou, a v tý lékárnice nebyla než ta vata a ta smradlavá vodička, tak sem to musel zařídit s tím, co sem jako měl, né?“

„Jsi ohromně statečný,“ chválila ho Penelopka.

„Jedinečně inteligentní,“ přidal Petr.

„Neuvěřitelně vynalézavý,“ trumfl ho Šimon.

„No no, pomalu,“ bránil se Ethelred, „chcete, abych se musel zase červenat?“

„Nikdo na světě by něco tak úžasného nedokázal,“ pravila Penelopka s přesvědčením.

„Tak pojdte,“ nabádal je Petr. „Radši abychom se odtud ztratili, než se ty potvory hnusné vrátí.“

A tak se nesmírně opatrně vykradli z jeskyně, proplížili se Mandragorovým lesem, pak prošli routovým polem a seběhli na mořský břeh. Zdálky slyšeli výt vlkodlaky, až z toho Penelopce přebíhal mráz po zádech. Když seběhli k moři, vykročili podél břehu a Petr s Šimonem se snažili najít značku, u které se měli sejít s Papoušem. Najednou se Penelopka ohlédla přes rameno a vyjekla hrůzou. „Podívejte!“ hlesla. „Vlkodlaci.“

Na druhém konci dlouhé pláže se objevila smečka vlkodlaků, běželi po všech čtyřech, oči se jim blýskaly, jazyk jim z tlamy plál jak prapor a zuby jim v měsíčním světle svítily jak žampióny. Celá smečka měla čenich u země a letěla po stopě, za dětmi.

„Přeběhneme tady přes ten výběžek do další zátoky,“ rychle rozhodl Petr, „já je s Šimonem budu zahánět kameny a ty s Ethelredem zatím najdeš loďku.“

Rozběhli se k výběžku a začali klopýtat nahoru po skále. Petr běžel první, ale najednou se zastavil. „Psst!“ zašeptal. „Na druhé straně skály někdo je. Třeba mají vlkodlaci ještě jednu smečku a poslali ji tam, aby nám odřízli cestu.“

Všichni se zastavili, srdce jim bušilo v prsou, a poslouchali. Chvilíčku bylo ticho a pak se ozvalo: „Nejlahodnější masový ná-kyp dělám vždycky se špetkou rozmarýnu a tymiánu, taky trošilinku sága a cibulky — a pak jenom nepatrňounce zakápnout kvalitní madeirou.“

„No ne — škyt — opravdu?“ pravil další hlas.

„To je Osvald!“ zatleskala Penelopka. „Osvald a Fenelka.“

Honem se vyškřábali na vrchol skály — a kousek od nich, dole na vlnách se pohupovala loďka, v ní Papouš a Fenelka, a vedle v mělčině se povaloval Osvald.

Za sebou už slyšely děti vrčet a sípat smečku vlkodlaků a třesk padajícího kamení, jak se za nimi hnali. Děti seskákaly ze skály na písčnou pláž zátoky, Ethelred s nimi, a rozběhly se k loďce.

„Papouši, Papouši, pomoc!“ volala Penelopka. „Pronásledují nás vlkodlaci.“

„Vlkodlaci,“ zvedl Osvaldek hlavu. „Vlkodlaci? S těmi si rychle poradíme.“

S mohutným vlněním přešel na konec zátoky, vyvalil se na břeh a postavil své obrovité, ledňáčkově modré těleso mezi děti a vlkodlaky. Pak nabral tlamu plnou mořské vody a začal stříkat proti vlkodlakům jako hasičskou hadicí. Mohutný proud vody zachytil první vlkodlaky a porazil je, váleli se jeden přes druhého, štekali a vrčeli.

„Hnusná, nevychovaná sběř! Já vám ukážu, házet kamení!“ bručel Osvaldek, nabral další veledávku vody a vyplivl mohutný proud na vlkodlaky, kteří už horempádem brali nohy na ramena. Papouš zatím přelétl Penelopce na rameno a dal jí zobákem pusinku na ucho.

„Moje milá, drahá Penelopko,“ pravil, „jak já jsem rád, že jsi živa a zdráva! Honem do loďky, a všichni!“

Honem se vyškřábali do člunu a odrazili, a když už byli v bezpečné vzdálenosti od břehu, zavolali na Osvalda, který se zatím ohromně bavil, honil vlkodlaky po břehu sem tam a skrápěl je mořskou vodou. Konečně nechal zmáčenou, odřenou a rozběsněnou smečku smečkou a odplaval k loďce.

„Já je naučím,“ hlaholil pln uspokojení. „Já jim dám, házet po návštěvách kamení!“

„Výborně,“ kuckal se Papouš smíchy a kluci zatím upevňovali lodní lano Osvaldovi kolem krku, „dokázali jsme to, sákryš, a jak. Všichni jsme v pořádku, a ještě máme čtyři pytle routy. To je kus dobré práce, co?“

„Teď se ještě po cestě zastavíme pro tu levanduli,“ zamnul si Petr ruce. „A pak — bazilišci — držte si kloboučky!“

„Správně,“ přidal se Šimon, „my jim ukážeme.“

„Odtáhne nás Osvald až domů?“ zeptala se Penelopka.

„Ale ano,“ odpověděl Osvald. „Máte štěstí, zrovna nemám nic v troubě, takže mi na nějakém tom dnu nesejde.“

„Výborně,“ řekla Penelopka, „protože já pro vás mám nějaké recepty.“

„A, to jste ale laskavá a štedrá panenka,“ pravil Osvald.

„Tak jedeme!“ zavelel Papouš.

A tak Osvaldek vyplul, zamířil rovnou k vycházejícímu slunci, loďku vlekl za sebou a vezl děti na poslední etapu jejich podivuhodného dobrodružství.